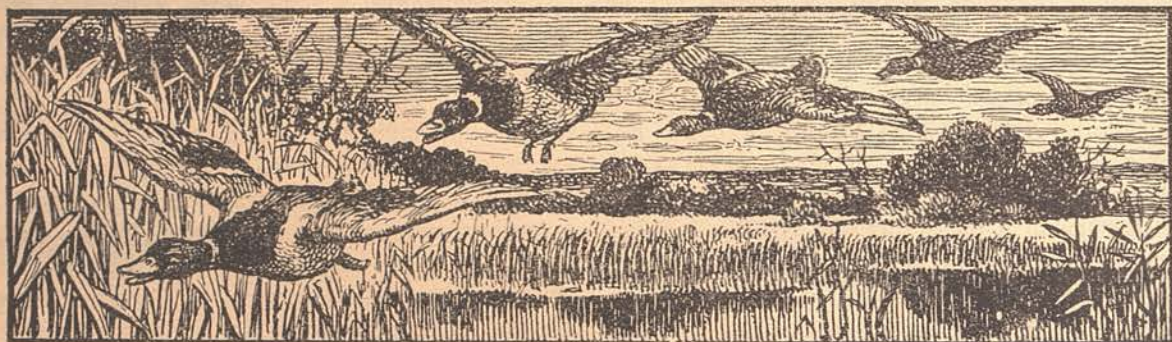

бех на нейните години; но от много седене и много предене и постоянно климане и клатене при туй с главата, моя нос се изтжнчи толкова много и стана толкова джлаг и толкова изтегнат, както го виждате. — „А пжк аз“, рекла втората, „още от младините си сѣ на стана сжм седела, и требаше да се подигам да гледам ту на лево, ту на десно; затуй сжм израсла тжй на широко, както ме виждате.“ А третята пжк рекла: „Аз пжк още от детинството си все сжм седела и шила; от туй ми сж очите таква грозни и червени.“

„Ха“, рекал принца, „туй стана добре, че узнах сега, колко грозни стават хората от такива работи. За туй моята невеста не трябва вече никога през живота си да преде, или тжче, или шие. Дай ми ржката си за сжгласие, мила!“

О, с каква радост дала тя това обещание, и как благодарила в сжрдцето си на добрите лели, които ѝ взели всичките грижи, които ѝ сжздавал бждещия живот.

От немски преведе. Г. П.

ОБИКНОВЕНА ИСТОРИЯ

Приказка — от С. Чилингиров

Тржгнали сж три юнака,
Три юнака, три патака
Да се кжпят на морето;
Че година им говори
Стар патак из кални двори —
И спокойно, и преззето.

Три дни спали, два летяли,
Най-насетне се запряли
На скалисти бряг високи.
Гледат — ширине безкрайно
И страхотно, и потайно,
И водите му джлбоки.

Долу нещо страшно плиска,
Сякаш се скалата киска
На вжлните подлудяли.

Ала те се не запират,
Все прииждат и напират
В своята ярост побесняли.

— Да се гурнем ли и смяло
Да окжпим морно тяло? —
Пита трепетно едина.
— Да, но някак сам не зная...
— Де е на морето края? —
Третият едва прозина.

Но се никой не издава,
Че бои се да заплава
На морето сред вжлните.
Па потржгнали страховито,
Те пристжпват предпазливо
В буренака на скалите...